

τοῦ παρᾶ, καὶ νὰ προσέχωμεν, καὶ ἂν ἡ κυρία θέσις εἶνε κάτωθεν τοῦ τυμπάνου, ὁ παρᾶς κινεῖται ἐλαφρά, καὶ κάμνει ἥχόν τινα ὅμοιον μὲ λεπτὸν συριγμόν, καὶ τότε οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι ὑποκάτω ὁ ἐχθρὸς ἐργάζεται· ἐὰν δὲ τότε οἱ ἐπάνω κλεισμένοι ἀνοίξουν πηγάδιον, πιάνουν τοὺς ἐργαζομένους ὑποκάτω, ἢ τοὺς κλέπτουν τὸ μπαροῦτι· καὶ οὕτω ματαιοῦται ἡ ὑπόνομος.

(Ἔπεται τὸ τέλος).

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ ΤΖΙΛΦΙΛ

Διήγημα Γεωργίας Ἑλλιοῦ.

Μετᾶφρασις Ἀριστοτέλους Π. Κουρτίδου.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

ΙΑ'.

—Ποῦ θ' ἀπολήξῃ, παρακαλῶ, τὸ μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς μίς Σάρτη δράμα; εἶπεν ἡ μίς Ἑσχερ εἰς τὸν λοχαγὸν Οὐεῖμπράου, εὐθὺς ὡς ἔφθασαν εἰς τὸ ἄλσος. Πολὺ θὰ εὐχαριστοῦμην νὰ μάθω τὸ τέλος.

Ὁ λοχαγὸς δὲν ἀπεκρίθη. Ἦτο δύσθυμος, κεκμηκώς. Πρὸς δὲ ὑπάρχουσι στιγμήαι καθ' ἃς ἡ σιγὴ εἶνε ἡ μόνη ἀπάντησις εἰς ἐξωργισμένην γυναῖκα.

—Διάβολε! τώρα ἀρχίζει ἡ προσβολὴ ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευράν! ἐψιθύρισε. Παρατῆρει δὲ τὸν οὐρανὸν συσπῶν τὰς ὀφρὺς.

Μετὰ στιγμιαίαν σιγὴν ἡ Βεατρίκη ἐξηκολούθησε διὰ τόνου μάλλον ὑπερφηφάνου.

—Ἐννοεῖτε, ὑποθέτω, λοχαγὲ Οὐεῖμπράου ὅτι ἀναμένω ἐξηγήσεις δι' ὅσα εἶδον.

—Τίποτε ἄλλο περισσότερο δὲν ἔχω νὰ σᾶς εἶπω, ἀγαπητῇ μου Βεατρίκη, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνιος σφοδρῶς συνέχων ἑαυτόν, ἄφ' ὅ,τι σᾶς εἶπα. Ἠλπιζα ὅτι δὲν θὰ ἐπανέλθετε πλέον εἰς τὸ θέμα τοῦτο.

—Ἡ ἐξήγησις αὕτη δὲν μὲ ἀρκεῖ. Σᾶς λέγω ὅτι ἡ διαγωγὴ τῆς μίς Σάρτη πρὸς ὑμᾶς εἶνε ὅλως διόλου ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν θέσιν σας ὡς μνηστοῦ μου. Ἡ πρὸς ἐμέ συμπεριφορὰ τῆς μὲ προσβάλλει καιρίως. Δὲν θὰ μείνω περισσότερο εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην, ἢ δὲ μήτηρ μου θὰ ἐξηγήσῃ τοὺς λόγους τῆς ἀναχωρήσεώς μας εἰς τὸν σὶρ Χριστοφόρον.

Τὴν ὀργὴν τοῦ λοχαγοῦ Οὐεῖμπράου διεδέξατο ἀμέσως τρόμος.

—Βεατρίκη, εἶπε, σᾶς παρακαλῶ νὰ δείξετε ὑπομονὴν καὶ ν' ἀκούσετε τὰς συμβουλὰς τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ δυσχερῶστε-

θῆτε ἂν βλάβητε τὴν πτωχὴν Αἰκατερίναν, ἂν προκαλέσητε κατ' αὐτῆς τὴν ὀργὴν τοῦ θεοῦ μου. Συλλογισθῆτε ὅτι εὐρίσκεται ἐξ οἴκου ἐν τῇ οἰκίᾳ ταύτῃ!..

—Πολὺ ἐπιτηδεῖα εἶνε ἡ ὑπεκφυγὴ σας αὕτη, ἀλλὰ μὴ ὑποθέτετε ὅτι δύναται νὰ μὲ ἀπατήσῃ. Ἡ μίς Σάρτη δὲν θὰ ἐτόλμα νὰ φέρεται ὅπως φέρεται ἂν δὲν τῇ ἐδεικνύετε ἔρωτα. Ὑποθέτω ὅτι τὸν μετ' ἐμοῦ ἀρραβωνά σας θεωρεῖ ὡς παράβασιν ὑποσχέσεως πρὸς ἐκείνην. Πραγματικῶς σᾶς εἶμαι εὐγνώμων διότι μὲ κατεστήσατε ἀντίζηλον τῆς μίς Σάρτη. Ἐφεύσθητε, λοχαγὲ Οὐεῖμπράου.

—Βεατρίκη, ἐπισήμως σᾶς διαβεβαίω ὅτι τὸ μόνον αἶσθημα τὸ ὁποῖον μοι ἐνέπνευσεν ἡ πτωχὴ αὕτη κόρη εἶνε ἡ εὐμένεια. Πολὺ θὰ εὐχαριστηθῶ ἂν τὴν ἰδῶ αὐρίον νὰ συζευχθῇ μὲ τὸν Τζίλφιλ· τοῦτο εἶνε τρανὴ ἀπόδειξις ὅτι δὲν εἶμαι ἐρωτευμένος μαζί της. Κατὰ τὸ παρελθόν, πιθανόν νὰ ἔδειξα πρὸς αὐτὴν ἐνδιαφέρον τι τὸ ὁποῖον νὰ παρεξήγησε. Ποῖος ἄνθρωπος δὲν εἶνε ἐκτεθειμένος εἰς τοιαύτας παρεννοήσεις;

—Ἀλλὰ τί σᾶς ἔλεγε σήμερον, καὶ ἦτο ὠχρὰ καὶ ἔτρεμεν;

—Δὲν εἰζέυρω. Τῇ εἶχα κάμει παρατήρησιν διὰ τὴν διαγωγὴν της. Ἀλλ' αὕτη μὲ τὸ ἱταλικόν της αἷμα ἀνάπτει, ὅ,τι καὶ ἂν τῆς εἶπη κανεὶς. Ἄς φαίνεται γλυκεῖα καὶ ἡρεμὸς συνήθως, εἶνε παράφορος κόρη.

—Ἀλλ' ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ ἐννοήσῃ πόσον ἀνάρμοστος εἶνε ἡ διαγωγὴ της. Τὸ κατ' ἐμέ ἀπορῶ πῶς δὲν ἔκαμαν ἐντύπωσιν εἰς τὴν λαϊκὴν Σέβερελ αἱ βραχεῖαι καὶ ἀπότομοι πρὸς ἐμέ ἀπαντήσεις καὶ ὁ τρόπος της ἐν γένει.

—Ἐπιτρέψατέ μοι, σᾶς παρακαλῶ, Βεατρίκη, νὰ μὴ εἶπω τίποτε ἀπ' αὐτὰ εἰς τὴν λαϊκὴν Σέβερελ. Εἶδατε βεβαίως πόσον αὐστηρὰ εἶνε ἡ θεία μου. Ποτὲ δὲν θὰ ἐννοήσῃ ὅτι μία κόρη ἡδυνήθη ν' ἀγαπήσῃ ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος οὐδέποτε ὑπεσχέθη νὰ τὴν νυμφευθῇ.

—Καλὰ, λοιπὸν θὰ εἶπω ἐγὼ εἰς τὴν μίς Σάρτη τί φρονῶ περὶ τῆς διαγωγῆς της. Θὰ εἶνε εὐεργεσία πρὸς αὐτήν...

—Ὅχι φίλη μου, τοῦτο βλάβην μόνον θὰ ἐπιφέρῃ. Ὁ χαρακτήρ τῆς Αἰκατερίνης εἶνε ἰδιότροπος. Τὸ καλλίτερον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δύνασθε νὰ πράξετε εἶνε νὰ τὴν ἀφήσετε νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει. Ἡ λύπη της θὰ ἐξαντληθῇ ἀφ' ἑαυτῆς· δὲν ἔχω καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι μετ' ὀλίγον θὰ νυμφευθῇ τὸν Τζίλφιλ. Τὰ αἰσθήματα μιᾶς νέας εὐκόλως μεταφέρονται ἀπὸ ἓν ἀντικείμενον εἰς ἄλλο. Ἀλλά, μὰ τὸν Θεόν, τί τιναγμὸς εἶνε αὐτὸς τῆς καρδίας μου! Αὐτοὶ οἱ κατηραμένοι παλμοὶ αὐξάνουν ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῶσι!..

Οὕτως ἐπερατώθη ἡ εἰς τὴν Αἰκατερίναν ἀ-

φορώσα συνδιάλεξις, ὑπολιποῦσα ἐν τῷ πνεύματι τοῦ λοχαγοῦ Οὐεῖμπράου στερεάν τινα ἀπόφασιν, ἣν ἐξετέλεσε τὴν πρωΐαν ὅτε μετέβη ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ σίρ Χριστοφόρου, ὅπως συζητήσῃ μετὰ τοῦ θείου του ζητήματά τινα σχεῖσιν ἔχοντα πρὸς τὸν προσεχῆ γάμον του.

— Ἀλήθεια, εἶπε ναυχελῶς κατὰ τινα διακοπὴν, βηματίζων ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ἐξετάζων τὸ δέσιμον τῶν ἐπιστρωνόντων τοὺς τοίχους βιβλίων, πότε θὰ γείνῃ ὁ γάμος τοῦ Τζίλιφιλ καὶ τῆς Αἰκατερίνης; Ἀγαπῶ πολὺ αὐτὸν τὸν δυστυχῆ Μαίηναρδ, ὁ ὁποῖος εἶνε ξετρελλαμένος μὲ τὴν Τίναν. Διατί τάχα ὁ γάμος των νὰ μὴ γείνῃ συγχρόνως μὲ τὸν ἰδικόν μου; Ὑποθέτω ὅτι κατῴρθωσεν νὰ συγκινήσῃ τὴν καρδίαν τῆς Τίνας.

— Ἀλλά, εἶπεν ὁ σίρ Χριστοφόρος, ἤθελα ν' ἀφήσω τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν ὅπου εὐρίσκονται μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ γέροντος Κρίχλεϋ· δὲν θὰ ζήσῃ ἀκόμη πολὺ ὁ ταλαιπώρος καὶ τότε ὁ Μαίηναρδ ἡδύνατο νὰ λάβῃ συγχρόνως καὶ τὴν Τίναν καὶ τὴν ἑφημερίαν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους τοῦτο δὲν εἶνε λόγος ἀναβολῆς τοῦ γάμου των. Δὲν εἶνε κάμμία ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσουν ἀπὸ τὸ μέγαρον ἂν οὐ νυμφευθῶσι. Ἡ μαϊμουδίτσα εἶνε εἰς ἡλικίαν γάμου· θὰ εἶνε ὠραῖον νὰ τὴν βλέπω νὰ κρατῇ ἓνα μωρουδάκι εἰς τὴν ἀγκάλην της.

— Νομίζω ὅτι ἡ ἀναβολὴ δὲν εἶνε καλὴ. Ἄν δὲ γείνῃ ὁ γάμος, πολὺ εὐχαρίστως θὰ προσφέρω κἄτι τι εἰς τὴν Αἰκατερίναν.

— Εἰσθε ἀξιέπαινος δι' αὐτό, παιδί μου, ἀλλ' ὁ Μαίηναρδ ἔχει ἀρκετὴν περιουσίαν καὶ μὲ τὸν χαρακτῆρα τὸν ὁποῖον ἔχει θὰ προτιμήσῃ νὰ ἐξασφαλίσῃ μόνος του εὐζωΐαν εἰς τὴν Αἰκατερίναν. Ἐν τούτοις τώρα ὅτε μοῦ ἐβάλατε εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτὴν τὴν ιδέαν ἀρχίζω νὰ μέμφωμαι τὸν ἑαυτόν μου διατί δὲν τὴν ἐσκέφθην προτύτερα. Εἶχα τόσον πολὺ τὸν νοῦν μου εἰς τὴν Βεατρίκην καὶ εἰς σᾶς, κατεργάρη, ὥστε ἐλησμόνησα ἐντελῶς τὸν δυστυχῆ Μαίηναρδ. Καὶ εἶνε μεγαλύτερος ἀπὸ σᾶς. Καιρὸς πλέον νὰ νυμφευθῇ.

Κατὰ τὸν μετὰ τῆς μίς Ἐσχερ ἔφιππον περιπατὸν του, αὐτὴν ἐκείνην τὴν πρωΐαν, ὁ λοχαγὸς ἐν παρόδῳ ἀνεκκίνωσεν εἰς αὐτὴν τὸ σχέδιον τοῦ σίρ Χριστοφόρου ὅπως συζεύξῃ τὸν Τζίλιφιλ καὶ τὴν Αἰκατερίναν ὅσον τάχιον, προσεῖπε δὲ ὅτι τὸ ἐπ' αὐτὸν θὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως τὸ πρᾶγμα ἐπιστευσθῇ. Τὸ συνοικέσιον ἐκεῖνο θὰ ἦτο ἀληθὴς εὐεργεσία εἰς τὴν Τίναν.

Ὁ σίρ Χριστοφόρος δὲν συνήθιζε νὰ παρεμβάλλῃ πολὺν χρόνον μεταξὺ σχεδίου τινὸς καὶ τῆς ἐκτελέσεως αὐτοῦ.

Ἀπεφάσιζε ταχέως καὶ ἐνήργει ὁμοίως. Ἐ-

γερθεὶς δ' ἐκ τῆς τραπέζης εἶπεν εἰς τὸν Τζίλιφιλ: — Ἐλθετε μαζί μου εἰς τὴν βιβλιοθήκην, Μαίηναρδ, ἔχω κἄτι νὰ σᾶς εἰπῶ.

— Μαίηναρδ, παιδί μου, ἤρξατο λέγων, εὐθὺς ὡς ἐκάθισαν, πλήττων τὴν ταμβακοθήκην του, καὶ ὑπερχαίρων ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου χαρᾶς ἣν ἔμελλε νὰ προξενήσῃ· διατί νὰ μὴ ἔχωμεν δύο εὐτυχῆ ζεύγη ἀντὶ ἐνὸς πρὸ τοῦ τέλους τοῦ φθινοπώρου; Αἶ, αἶ, ἐπανελάθεν μετὰ τινα στιγμὴν, παρατεινὼν τὸ μονοσύλλαβον τοῦτο, λαβὼν δ' ἀραγμίδα ταμβάκου καὶ παρκτηρῶν μετὰ μειδιάματος τὸν Μαίηναρδ.

— Δὲν εἶμαι ἐντελῶς βέβαιος ὅτι σᾶς ἐνόησα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Τζίλιφιλ, ὅστις ἡσθάνθη ὠχρίως τὰς παρειὰς αὐτοῦ.

— Δὲν μ' ἐννοεῖτε, πονηρέ; Εἰξεύρετε περὶ τῆς εὐτυχίας τίνος ἐνδιαφέρομαι περισσότερο μετὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ Ἀντωνίου. Εἰξεύρετε ὅτι πρὸ πολλοῦ μοὶ ἀπεκαλύψατε τὸ μυστικόν σας. Δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατόν νὰ γείνῃ παρενόησις. Ἡ Τίνα ἔχει ἡλικίαν πλέον ὅπως γείνῃ σοβαρὰ γυναικοῦλα, μολονότι δὲ ἡ ἑφημερία δὲν εἶναι ἀκόμη ἑτοιμος, τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε. Ἡ συζυγὸς μου καὶ ἐγὼ θὰ εὐχαριστηθῶμεν περισσότερο νὰ σᾶς ἔχωμεν μαζί μας· θὰ αἰσθανθῶμεν πολὺ τὴν ἔλλειψιν τοῦ καλλιφώνου πτηνοῦ μας, ἂν τὸ στερηθῶμεν ὅλως διόλου.

Ὁ Τζίλιφιλ εὐρίσκετο ἐν λίαν δυσχερεὶ θέσει. Ἐφοβεῖτο μὴ ὁ σίρ Χριστοφόρος μαντεύσῃ τὴν ἀληθῆ κατὰστασιν τῆς καρδίας τῆς Αἰκατερίνης, καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἡναγχασμένος ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων αὐτῆς νὰ στηριχθῇ ὅπως ἀρνηθῇ.

— Ἀγαπητέ μοι, σίρ Χριστοφόρε, εἶπεν ἐν τέλει, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ὑποθέσετε ὅτι παραγνωρίζω τὴν ἀγαθότητά σας, ὅτι δὲν εὐγνωμονῶ διὰ τὸ πατρικὸν ἐνδιαφέρον τὸ ὁποῖον δεικνύετε ὑπὲρ τῆς εὐτυχίας μου· ἀλλὰ νομίζω ὅτι τὰ πρὸς ἐμὲ αἰσθήματα τῆς Αἰκατερίνης δὲν εἶνε τοιαῦτα ὥστε νὰ θελήσῃ νὰ μὲ συζευχθῇ.

— Δὲν τὴν ἠρωτήσατε ποτέ;

— Ὅχι, κύριε· αὐτὰ τὰ πράγματα μαντεύονται ἂν ἐαυτῶν, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰ ἐρωτῶμεν.

— Μπα! μπα! Ἡ μαϊμουδίτσα χωρὶς ἄλλο θὰ σᾶς ἀγαπᾷ. Σεῖς εἰσθε ὁ πρῶτος σύντροφος τῆς παιδικῆς της ἡλικίας, καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔκλαιε ἂν αἰματόνατε ὀλίγον τὸν δάκτυλόν σας. Πλὴν δὲ τούτου ἐγνώριζεν ὅτι τὴν ἠγαπᾶτε. Εἰξεύρετε ὅτι πολλάκις τῆς ἔκαμα λόγον περὶ ὑμῶν. Ἐνομιζα ὅτι διωρθώσατε μεταξὺ σας τὸ πρᾶγμα. Ὁ Ἀντώνιος νομίζει ὅτι ἡ Τίνα σᾶς ἀγαπᾷ· αὐτὸς δὲν ἔχει γεροντικούς ὀφθαλμούς ὅπως ἐγὼ καὶ ἔχει πείραν τῶν τοιούτων. Μοῦ

ὠμίλησε σήμερον καὶ με κατέθελξε με τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἔδειξε διὰ σᾶς καὶ διὰ τὴν Τίναν.

Τὸ αἶμα συνέρρευσε εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Τζίλιφιλ· ἔσφιξε τοὺς ὀδόντας καὶ τοὺς γρόνθους, προσπαθῶν νὰ συγκρατήσῃ τὴν ἔκρηξιν τῆς ἀγανακτικῆς αὐτοῦ. Ὁ σὶρ Χριστοφόρος παρετήρησε τὴν ἐρυθρότητα ταύτην, ἀλλ' ἐξέλαβεν αὐτὴν ὡς ἐναλλαγὴν ἐλπίδος καὶ φόβου· ἐξηκολούθησε λοιπόν·

— Εἰσθε ὑπὲρ τὸ δέον μετρίοι, Μαίηναρδ. Σεῖς δὲ τὸσον ῥωμαλέος, ὁ ὁποῖος δύνασθε νὰ σηκώσετε μίαν σιδηρᾶν θύραν, δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχετε τὸσον ἀσθενῆ τὴν καρδίαν. Ἄν δὲν τολμάτε νὰ ὁμιλήσετε σεῖς, ἀρήψατέ με νὰ ὁμιλήσω ἐγὼ.

— Σὶρ Χριστοφόρε, εἶπεν ὁ δυστυχὴς Μαίηναρδ, θὰ θεωρήσω ὡς μεγίστην ἔνδειξιν τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγαθότητός σας ἂν δὲν εἴπητε τίποτε ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς τὴν Αἰκατερίναν.

Ὁ σὶρ Χριστοφόρος δυσηρεσθήτη πως διὰ τὴν ἀντιλογίαν ταύτην. Ὁ δὲ τόνος τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἐγένετο τραχύτερος ὅτε εἶπε:

— Ἐχετε ἄλλον τινὰ λόγον διὰ τὸν ὁποῖον ἐκφράζετε τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην πλὴν τῆς ιδέας σας ὅτι ἡ Τίνα δὲν σᾶς ἀγαπᾷ;

— Δὲν ἔχω ἄλλον παρὰ τὴν πεποίθησίν μου ὅτι δὲν με ἀγαπᾷ ἀρκετὰ ὅπως γείνη σύζυγός μου.

— Τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε. Ἐχω ἀρκετὴν πείραν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἡ ἀπατώμαι πολὺ, ἢ ἡ Τίνα θὰ ὑπερευχαριστηθῇ ἂν σᾶς ἀποκτήσῃ σύζυγον. Ἀφῆτέ με νὰ διευθύνω ἐγὼ τὴν ὑπόθεσιν ὅπως νομίζω καταλληλότερον. Νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ σᾶς βλάψω διόλου.

Ὁ Τζίλιφιλ, φοβούμενος νὰ εἴπῃ περισσότερα, ὅσον καὶ ἂν κατεβλήθῃ προβλέπων τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀποφάσεως τοῦ σὶρ Χριστοφόρου, ἀπῆλθε τῆς βιβλιοθήκης σφόδρα ἀγανακτῶν κατὰ τοῦ Οὐεϊμπράου καὶ ἀνησυχῶν διὰ τὴν Αἰκατερίναν καὶ δι' ἐαυτόν. Τί θὰ ἐσκέπτετο περὶ αὐτοῦ ἡ Τίνα; Ἡδύνατο νὰ ὑποθέσῃ ὅτι οὗτος παρῴρμησε τὸν σὶρ Χριστοφόρον εἰς τὸ διάθημα τοῦτο. Δὲν ἐπρόφασε νὰ τῇ ὁμιλήσῃ ἐγκαίρως περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ τῇ γράψῃ βραχεῖαν ἐπιστολήν, νὰ τὴν ἐγχειρίσῃ δὲ πρὸς αὐτὴν ὅταν σημάνῃ ὁ κώδων τοῦ γεύματος. Ἀλλὰ μετὰ μικρὸν διενόηθη ὅτι τοῦτο ἡδύνατο ἴσως νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὴν τοῦ νὰ φανῇ ἀτάραχος εἰς τὴν τράπεζαν καὶ νὰ διέλθῃ ἡσυχῶς τὴν ἐσπέραν· ἀπεφάσισε λοιπὸν ν' ἀναβάλλῃ τὸ πρᾶγμα μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐμελλε νὰ κατακλιθῇ.

Μετὰ τὴν προσευχὴν ὠδήγησε τὴν Τίναν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ τῇ ἐνεχείρισε τὸ ἐπιστόλιον. Αὕτη τὸ ἔλαβε μετ' ἄκρας ἐκπλήξεως,

ἅμα δ' ἀνελθοῦσα εἰς τὸν κοιτῶνά της ἀνέγνω αὐτό.

« Ἀγαπητὴ μου Αἰκατερίνα,

« Μὴδὲ πρὸς στιγμὴν ὑποθέσατε ὅτι ἐνέχομαι τὸ παράπαν εἰς ὅ,τι ὁ σὶρ Χριστοφόρος μέλλει νὰ σᾶς εἴπῃ περὶ τοῦ γάμου ἡμῶν.

« Προσεπάθησα ὅσον ἡδυνάμην ν' ἀποτρέψω αὐτὸν τοῦ νὰ ἐνασχοληθῇ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου· δὲν εἶπον δὲ ἀναφανδὸν τὴν γνώμην μου μόνον διότι ἤθελον ν' ἀποφύγω ἐρωτήσεις εἰς ἃς δὲν θὰ ἡδυνάμην ν' ἀπαντήσω χωρὶς νὰ γείνω παραίτιος νέων θλίψεων εἰς ὑμᾶς. Τὰς γραμμὰς ταύτας γράφω εἴτε ὅπως σᾶς προπαρσκευάσω εἰς ὅσα θὰ εἴπῃ ὁ σὶρ Χριστοφόρος, εἴτε διὰ νὰ σᾶς βεβαιώσω ὅτι τὰ αἰσθημάτά σας μοι εἶνε ἱερά. Προτιμῶ ν' ἀπαρνηθῶ τὴν προσφιλεστέραν ἐλπίδα τοῦ βίου μου παρὰ νὰ γείνω αἷτιος νὰ ὑποφέρετε νέας λύπας.

Ὁ λοχαγὸς Οὐεϊμπράου παρῴτρυνε τὸν σὶρ Χριστοφόρον ν' ἀσχοληθῇ περὶ ἡμῶν. Σᾶς τὸ λέγω ὅπως σᾶς προειδοποιήσω. Βλέπετε πόσον ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου τούτου εἶνε ἄνανδρος. Ἐχετε ἐμπιστοσύνην ἐπ' ἐμέ, προσφιλεστάτη Αἰκατερίνα, ὡς εἰς τὸν πιστότερον φίλον καὶ ἀδελφόν.

« ΜΑΙΗΝΑΡΔ ΤΖΙΛΦΙΛ »

Ἡ Αἰκατερίνα λίαν πληγεῖσα κατ' ἀρχὰς ἐκ τῶν περὶ τοῦ λοχαγοῦ Οὐεϊμπράου λεχθέντων, δὲν ἐσκέφθη οὐδὲ τί ὁ σὶρ Χριστοφόρος ἡδύνατο νὰ τῇ εἴπῃ οὐδὲ τί αὕτη ἡδύνατο ν' ἀπαντήσῃ. Πικρότατον ἐπὶ τῇ κατ' αὐτῆς προσβολῇ συναισθημα, μανιώδης κατ' αὐτοῦ ἀγανάκτησις ἐπλήρωσαν τὴν καρδίαν της, μὴ ἀφεῖσαι θέσιν εἰς τὸν φόβον. Τὸ εἰς μαρτύριον καταδικασθὲν θῦμα στενάζει ὑπὸ τὴν βάσανον, ἀλλὰ δὲν διαλογίζεται τὸν ἐπικείμενον θάνατον.

Ὁ Ἄντωνιος λοιπὸν ἔπραξε τοῦτο! Ἦτο λοιπὸν προμεμελετημένη σκληρότης. Ἦθελε νὰ καταδείξῃ αὐτῇ πόσον τὴν περιεφρόνει· ἤθελε νὰ καταδείξῃ αὐτῇ πόσον παράφρων ὑπῆρξε πιστεύσασα ὅτι τὴν ἡγάπα.

Ἡ ὑπολειπομένη ἐτι ἐμπιστοσύνη καὶ ἀγάπη εἶχον ἐξαφανισθῇ, μόνον δὲ μῖσος ἡσθάνετο τώρα. Δὲν εἶχε πλέον ἀνάγκην νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὀργὴν της ἐκ φόβου μὴ φανῇ ἄδικος. Ὁ λοχαγὸς εἶχεν ἐμπαίξῃ τὴν καρδίαν της, ὡς εἶχεν εἴπῃ ὁ Μαίηναρδ· οὔτε τὴν ἡγάπησέ ποτε οὔτε ἐσκέφθη περὶ αὐτῆς καὶ τώρα ἀπεδείκνυτο φαῦλος καὶ σκληρός. Ἡ Τίνα εἶχε δικαίως ἀφορμὰς πικρίας καὶ ὀργῆς κατ' αὐτοῦ. Ἐν ᾧ δὲ αἱ σκέψεις αὗται διεδέχοντο ἀλλήλας ὡς οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας ἐν ἀγωνιώδει πυρετῷ, οὐδ' ἐν δάκρυ ἔχυνε. Ἐβημάτιζε τεταραγμένη, συνθλίβουσα τὰς χεῖρας, τοὺς ὀφθαλμοὺς πλήρεις

μανίας ἔχουσα, ὡς τίγρις ζητοῦσά τι καθ' οὐ νὰ ἐφορμήσῃ.

— Ἄν ἦτο δυνατόν νὰ τῷ ὠμιλοῦσα καὶ νὰ τῷ ἔλεγα πόσον τὸν μισῶ καὶ τὸν περιφρονῶ! διανοήθη.

Αἶφνης, ὥσπερ νέα τις ἰδέα ἐπῆλθεν αὐτῇ, ἐξέβαλε κλειδίον, καὶ ἀνοίξασα συρτάριον ἐν ᾧ ἐνέκλειε τὰς ἀναμνήσεις της ἔλαβε χρυσοῦν μεταλλίον περικλείον μικρογραφίαν· ὑπὸ τὴν ὕαλον εὐρίσκοντο τρίχες δύο πλοκάμων, τοῦ ἐνὸς μέλανος τοῦ ἐτέρου καστανόχρου, εἰς φαντασιῶδες σύμπλεγμα συνδεδεμένων. Τὸ μετάλλιον τοῦτο εἶχε προσενέγκῃ αὐτῇ μυστικῶς ὁ Ἀντώνιος πρὸ ἐνὸς ἔτους μετ' ἀντιτιπύου τῆς φωτογραφίας του. Κατὰ τὸν τελευταῖον μῆνα ἡ Αἰκατερίνα δὲν ἐξέβαλεν αὐτὸ ἐκ τῆς κρύπτῃς του· δὲν ἦτο ἀνάγκη ν' ἀναζωογονήσῃ τὸ παρελθόν... Ἀλλὰ τώρα ἤρπασεν αὐτὸ μετὰ μανίας καὶ τὸ ἐξεσφενδόνησε κατὰ τοῦ μαρμαρίου τῆς ἐστίας.

Θὰ τὸ καταπατήσῃ ἄρ' αὖθις διὰ τῶν ποδῶν της, θὰ τὸ κατασυντρίψῃ ὑπὸ τὴν πτέρναν μέχρις οὐ πᾶν ἔχνος ἐκ τῶν ἀνελικρινῶν καὶ σκληρῶν χαρακτηριστικῶν ἐξαφανισθῇ;

— ὦ, ὅχι! Ὅρμᾳ ὅπως τὸ ἀναλάβῃ, καὶ ὅταν βλέπῃ τὸν προσφιλῆ θησαυρόν, ὃν τὸσάκις κατεφίλησε, ὃν τὸσάκις ἔθηκε ὑπὸ τὸ προσκεφάλαιόν της, καὶ ἀφυπνισθεῖσα παρετήρησε μετ' ἀγάπης, ὅταν βλέπῃ τὸ αἰσθητὸν κειμήλιον τοῦ εὐδαίμονος αὐτῆς παρελθόντος εἰς τοιαύτην κατάστασιν, συντετριμμένην τὴν ὕαλον, ἀπεισπασμένας τὰς τρίχας τῶν πλοκάμων, διερρωγότα τὸν λεπτόν ἐλεφαντόδοντα, ἐπέρχεται ἡ μεταμέλεια καὶ ἐκρήγνυται εἰς δάκρυα.

Ἰδετε πῶς κύπτει ὅπως ἀναλάβῃ τὸν θησαυρόν της, ὅπως ἀναζητήσῃ τοὺς πλοκάμους καὶ ὅπως ἐξετάσῃ θλιβερῶς τὴν βλάβην ἣτις παραμορφοῖ τὴν προσφιλῆ εἰκόνα. Φεῦ! δὲν ὑπάρχει πλέον ὕαλος ὅπως προφυλάξῃ τὸ τρίχινον σύμπλεγμα καὶ τὴν μικρὰν φωτογραφίαν· ἀλλὰ μεθ' οὗας φροντίδος περικαλύπτει τὸ μετάλλιον καὶ τίθησιν αὐθις αὐτὸ εἰς τὴν κρύπτῃν του!.. Δυστυχῆς Τίνα!..

Ἐσυχάζασα μικρὸν ἐκάθισεν ὅπως ἀναγνώσῃ ἐκ νέου τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Μαΐνηαρδ. Ἀνέγνωσεν αὐτὴν δις ἢ τρίς οὐδὲν ἐννοοῦσα· τὸ πνεῦμά της τεταραγμένον ἀκόμη ἐκ τῆς ὀργῆς ἡδυνάτει νὰ ἐμβοθῇ εἰς τὴν ἀληθῆ τῶν λέξεων σημασίαν· ἐν τέλει ἀντελήφθη εὐκρινῶς ὅτι ὁ σὶρ Χριστοφόρος ἔμελλε νὰ καλέσῃ αὐτὴν ὅπως τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ μετὰ τοῦ Τζίλφιλ γάμου της. Ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ δυσχερестῇ τὸν βαρόνον, δι' ὃν πάντες ἐν τῷ μεγάρῳ ἠσθάνοντο φόβον τινὰ ἐμπλεων σεβασμοῦ τοσοῦτο κατεπτύθησεν αὐτὴν, ὥστε ἐνόμισεν ὅτι ἦτο ἀδύνατον ν' ἀντιστῇ εἰς

τοὺς λόγους αὐτοῦ. Ὁ σὶρ Χριστοφόρος ἐνόμιζεν ὅτι αὐτὴ ἡγάπα τὸν Μαΐνηαρδ· ἐφαίνετο ἐντελῶς βέβαιος περὶ τούτου. Πῶς ἦτο λοιπὸν δυνατόν νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι ἠπατάτο, καὶ τί δὲ νὰ πράξῃ ὅτε θὰ ἡρώτα αὐτὴν ἂν ἀγαπᾷ ἄλλον; Νὰ ἰδῇ τὸν σὶρ Χριστοφόρον προσβλέποντα αὐτὴν μετὰ δυσαρεσκείας! οὐδὲ κατὰ φαντασίαν ἡδύνατο νὰ τὸ ὑπομείνῃ. Ἦτο τόσον ἀγαθὸς πρὸς αὐτὴν!.. Ἐπειτα ἀνελογίσθη πόσης ὀδύνης θὰ γείνῃ αὐτῷ πρόξενος· τὰ δάκρυα ἤρχισαν ῥέοντα, ἡ δὲ εὐγνωμοσύνη αὐτῆς πρὸς τὸν σὶρ Χριστοφόρον δὲν ἐβράδυνε νὰ καταστήσῃ αὐτῇ μᾶλλον αἰσθητὴν τὴν ἀγάπην καὶ τὴν γενναιοφροσύνην τοῦ Τζίλφιλ.

— Ὁ καὶμένος ὁ Μαΐνηαρδ! πόσον σκληρῶς τῷ ἀνταποδίδω τὴν ἀγάπην του· ἂν ἡδυνάμην νὰ τὸν ἀγαπήσω ἀντὶ τοῦ... ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατόν τίποτε πλέον ν' ἀγαπήσω, ἡ καρδιά μου συνετρίβῃ.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΚΡΗΤΗ ΚΑΙ ΚΡΗΤΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Σ'

Τὴν μονότονον ἀλλ' εὐτυχῇ ἡρεμίαν τοῦ καθημερινοῦ βίου τῆς Χαλέπας διέκοπτον περιοδικῶς, καὶ ὁσάκις ἡ πάντοτε ὑφισταμένη πολιτικὴ κρίσις ἐπέτρεπε, ταχύταται ἐκδρομαὶ εἰς τὰ πέριξ τοῦ προαστείου, καὶ τῆς πόλεως τῶν Χανίων. Ζωηρὰν εἶχον ἐπιθυμίαν νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν μονὴν τῆς Ἀγίας Τριάδος, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ Ἀκρωτηρίου ἐγειρομένην, καὶ τὴν γείτονα αὐτῆς τοῦ Γκουβερνέτου, ὡς καὶ τὰ εἰς ἀποκρήμνους μυχοῦς σωζόμενα ἔτι λείψανα καὶ ἐρείπια τῆς μονῆς τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου, φερούσης προσέτι τὸ ὄνομα *Καθολικὸν*, καὶ ἣτις πρὸ τριῶν ἑκατονταετηρίδων ὑπῆρξε τὸ κέντρον τῆς συνελεύσεως μεγάλων πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχηγῶν τῆς Κρήτης, ἀθροισθέντων εἰς τὸ μονῆρες καὶ κρημνωδέστατον ἐκεῖνο κρυσφύγετον, ὅπως βουλευθῶσι περὶ τῆς σωτηρίας τῆς Κρήτης ἀπὸ τοῦ Ἑνετικοῦ ζυγοῦ. Ἡ ἀπὸ Χαλέπας εἰς ἀγίαν Τριάδα δῖωρος ὁδὸς εἶναι τερπνὴ, διήκουσα δὲ δι' ἐλαίωνων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, τερματίζεται εἰς τὴν μονήν, τὰ λευκὰ τῆς ὁποίας τεῖχη καὶ τὸ κωδωνοστάσιον φαίνονται πόρρωθεν καλοῦντα τὸν ξένον ὑπὸ τὴν φιλόξενον αὐτῆς στέγην. Ὅπως ἐν Ἑλλάδι, οὕτω καὶ ἐν Κρήτῃ τὰ μοναστήρια ὑπῆρξαν ποτε κέντρα σπουδῆς καὶ ἐργασίας λυσιτελοῦς, οὐχὶ δ' ἄπαξ, ἐνεκα τούτου, προὔκαλεσαν τὴν καταστροφὴν καὶ τὴν δῆωσιν τῶν κρατούντων. Χειρόγραφα ἢ βιβλιοθήκας ἀξίας τινὸς καὶ κατα-